

Özlemle Beklenen Misafirler

– HüseyinAkdemir · 23 Ocak 2011

-Sevim! Sevim! Çabuk mutfağa gel, diye oturma odasındaki karısına seslendi Demiryollarından emekli Rıza Efendi. Gel bak, şehirden genç bir çift gelmiş, bahçedeki ağacımızdan kiraz toplayıp yiyorlar. Karısı Sevim'den yanıt alamayınca oturma odasına gidip karısının elinden tutup mutfağa doğru götürdü.

Olanlara bir anlam veremeyen karısı:

-Ne var, ne oldu, dellendin mi sen? Dedi.

-Kulaklığını takmadın mı sen yine? Diyerek eliyle karısının kulağını işaret etti.

-Ne yapayım kulaklığı bütün gün? Bir sohbet edenim mi var? Bir komşu mu ziyaretimize geldi? Hem pili de bitiyor çok kullanınca.

-Neyse bırak şimdi kulaklığı, diyerek karısını mutfak penceresinin önüne götürüp bahçedeki ağaçtan kiraz toplayan genç çifti gösterdi.

Karısı Sevim'in yüzünde birden güller açtı. Mutlu oldu. Birilerinin bahçelerindeki kirazdan, meyvelerden faydalanmış olmasına sevindi.

Rıza Bey, emekli olduğundan bu yana, doğduğu baba yurdu köyüne bu eve taşınmıştı. Üç çocuğu da evlenmiş farklı şehirlere taşınmış her biri okumuş meslek sahibi olmuştu. İlk zamanlar sık, sık ziyaret ettikleri anne babalarını, kendileri de çocuk sahibi olunca ve çocukları okula gitmeye başlayınca ziyaretleri önce uzamış, son yıllarda da neredeyse hiç gelmez olmuşlardı.

Bayramlarda kısa telefon görüşmelerine kalmıştı bütün özlemleri. Sadece iki yaz tatillerinin bir kısmını yanlarında geçirmişlerdi, ama çocuklar köyden sıkıldıkları için de bir daha yaz tatillerinde de gelmemişlerdi.

Artık iyice yaşlanan karı koca, kimselere yük olmamak için, köydeki bu evlerinde yaşıyor, Rıza Bey bütün gün bahçesindeki toprakla, ağaçlarla ve çiçeklerle oyalanırken, karısı Sevim, Ev işleriyle, beslediği bir ineği ve tavuklarıyla ilgileniyordu. Zaman buldukça kendi gibi yaşlı bir iki komşusuna uğrar, gün boyu herkes kendi çocuklarından, torunlarından söz eder sohbet ederdi.

İçlerini acıtsa da çocuklarından, torunlarından ayrı olmaları, aranıp sorulmamaları, yine de onların sağlıklı olduklarını duydukça şükredip seviniyorlardı.

Şehirden uzak olan bu köy, yine de pek sessiz sayılmazdı. Yaz mevsimi boyunca hatta baharla birlikte, kendi şehirlerinden ve başka yerlerden hatta başka ülkelerden insanlar arabalarla, otobüslerle bu köyün neredeyse içinden geçip, köyün çok yukarılarındaki tarihi antik kenti görmeye gelirlerdi. O antik kentin sayesinde devlet köylerine çok sonradan da olsa elektrik bağlamış, yollarını asfalt yapmıştı.

Çok bereketliydi toprakları. Rıza Bey artık iş yapamaz olunca, babadan kalma tarlalarını icara verip hem onların geliriyle hem de emekli maaşıyla kimselere muhtaç olmadan, hiçbir şeyleri eksik kalmadan yaşayıp gidiyordu olan karısı Sevim ile birlikte. Yıllardır birbirlerine karşı en ufak bir kırıcı sözleri olmamıştı.

Rıza Bey'in öyle fazla dışarıya gitme alışkanlığı yoktu. Gün boyu evinin önündeki bahçeyle oyalanırdı.

Kış aylarında bile köy kahvesine çıkmazdı pek. Orada genellikle kendisinden genç insanlar ya kâğıt oyunu ya da taş oyunu oynayıp, zaman geçirirlerdi. Kendi akranları da birer, birer göçüp gidiyordu zamanı gelince.

Gün boyu sessizliğe bürünen evlerine bir komşusu geldiğinde o gün bayram ederlerdi karı koca. Sanki çok uzaklardan gelmiş yıllardır görmedikleri yakınlarıymış gibi, sofralar kurar, yemekler yedirir, kahveler içirirlerdi.

Kimi zaman köye kamyonlarıyla gelip çeşitli eşyalar satanları, Rıza Bey mutlaka evine davet eder, hiç olmasa birer bardak çay içirirdi.

Şimdi karısı Sevim ile dışarıda şık giyimli şehirli genç çifti kiraz toplarlarken izlediklerinde, aynı mutluluğu yaşıyorlardı.

Sevim:

-Dur ben şunlara daha bugün yaptığım ketelerden çıkarayım, bir de çay koyayım. Haydi, sen de git onları davet et, dedi kocasına.

Aylar belki yıllar sonra bahçelerine gelen misafirlerini, evlerinde ağırlamanın heyecanıyla, dolaba yöneldi Sevim Hanım.

Rıza Bey, bahçeye çıkıp bir taraftan kiraz toplayan bir taraftan iştahla atıştıran genç çiftin yanına varıp:

-Afiyet olsun, dedi gülümseyerek. Helal olsun, yiyin, yiyin. Toplayın toplayabildiğiniz kadar. Bu kirazları ben ve karım zaten yiyerek bitiremeyiz. Toplayın, evinize de götürün, dedi.

Genç çift, karşılarında ev sahibini görünce, hem şaşırды hem de utandılar yaptıklarından.

Genç adam, karşısındakinin yaşlı biri olduğunu üstelik de gülümseyen yüzüyle samimi olduğunu görünce, bir tehlikenin olmadığını düşünerek rahatladı. Genç bayan onun kadar rahat değildi. Tedirgin bakışlarla hem genç eşine hem Rıza Bey'e bakıyordu.

-Kusura bakmayın, geçerken ağacın dallarından sarkan kirazlar o kadar güzel görünüyordu ki, işte şu yanına da vuran güneş harika bir görüntü koymuştu ortaya. İnanın önce sadece bu görüntüyü fotoğraflamak için durduk. Sonra dayanamayıp yedik işte. Kusura bakmayın. Parası neyse verelim. Siz de bizi affedin, dedi genç adam.

-Aman Beyefendi, affetmek de ne? Ne yaptınız ki siz? Tam tersi, bize hoş Safalar getirdiniz. Karımla ben yıllardır yalnızız burada. Öyle pek gelenimiz olmaz. Bunun için de misafir, kim olursa olsun, nasıl gelirse gelsin, yeri başımızın üzerindedir. Gelin, gelin, buyurun içeriye buyurun. Kirazları sonra da toplarsınız. Karım size hazırladığı şeyleri yedirmeden, bir kahve içirmeden göndermez sizi buradan. Haydi, buyurun içeriye, lütfen. Rahat edeceğimiz konforlu koltuklarımız yok ama oturacak sandalyemiz bulunur evelallah!

-Şey, biz hiç rahatsız etmeyelim sizi, dedi genç bayan, biraz ürkek.

-Aman hanım kızım, çekinecek bir şey yok, lütfen. Anlaşıldı dur ben Sevim teyzenizi çağırayım. O nasılsa dediğini yaptırır, diyerek içeriye seslendi. Sevim! Sevim! Yanıt gelmeyince, Kulaklığını takmamışsa duymaz beni, diyerek mutfağın penceresine gidip karısına seslendi.

-Sevim, gel bak. Misafirlerimiz içeri gelmek, senin ketelerinden yiyip çayından içmek istemiyorlar galiba, dedi.

Karısı tüm sevecenliği ile genç çiftin karşısına dikilince, bu iki sevimli yaşlı insanın Zarasız

olabileceklerine iyice inanan genç adam:

-Pekâlâ, madem içeriye davetsiz girip ağacınıza zarar verdik, bari sizi kırmayıp davetinizi kabul edelim, dedi.

Genç kadın, eşine yaklaşıp, onun duyabileceği şekilde, sessizce:

-Hayatım, hiç tanımadığımız insanların evine girmek doğru mu sence? Kim olduklarını, ne olduklarını bilmiyoruz bile, dedi.

Genç kadının tedirginliğinin hâlâ devam ettiğini gören Rıza Bey:

-Anlaşıldı. Hanım kızım biraz garipsedi bizi. Belki evimizi beğenmedi. Ben en iyisi sandalyeleri çıkarayım, dışarıda oturalım, hem bahçe havası, açık hava daha iyi olur, dedi.

Gün batımına kadar, Rıza Beylerin bahçesi bir bayram yeri gibiydi. Sevim Hanım, sohbet ilerledikçe genç çifte daha da sokulmuş, yakın olmuş, onlara sarılıp öpmüştü bile.

-Çocuklarım gelmiş gibi sevindim, deyip durdu.

Beş aylık evlilerdi, genç çiftler. Sinan ve Mehtap.

Hava kararmaya başladığında, yeniden arabalarına binip şehre doğru yola koyulurlarken; Mehtap arabanın camından beline kadar dışarıya sarkıp, gülerek:

-Sevim annem, Rıza amca, yakında yine geliriz, merak etmeyin diye bağırdı.

Yüzlerinde mutluluk, huzur içinde sandalyeleri içeriye taşırlarken, Sevim Hanım, bir yandan da kulaklığını çıkarıyordu kulağından.

-Çıkarma şunu, duyamayacaksın beni yine, dedi Rıza Bey.

-Aman, dedi Sevim Hanım, elini boşlukta sallayarak. Senin sesini her zaman duyuyorum nasılsa. Şimdi sadece misafirlerimizin sesi kalsın kulağımda.